

EGRI CSILLA GOK

EGRI CSILLAGOK

I. rész

GÁRDONYI GÉZA regénye nyomán
írta.

SZINETÁR GYÖRGY
rajzolta.

FEJES GYULA

kiadja

MAGYAR DIAFILMGYÁRTÓ VÁLLALAT

BUDAPEST 1963.

1552-t írunk. Száz ezer főnyi se-
reggel zúdul hazánkra a török. Temesvár,
Szolnok, Hatvan már elesett s most a Felvidék
kapujánál, Eger alatt gyülekezik a rabló
török horda.

De Dobó István, az egri vár vitéz
kapitánya sem marad tétlen. Hírvivői be-
járják az országot, hogy segítő sereget
gyűjtsenek.

Ebben a szép soproni házban lakott abban az időben Bornemissza Gergely, Dobó István hűséges embere feleségével és kislányával, Jancsival.

Mekcsey István, Eger alkapitánya és Varsányi Miklós, Dobó István legügyesebb kémje hozta el Bornemisszának a török veszedelem hírét.

Dobó főkapitány úr arra kér, Gergely — mondja Mekksey —, indulj nyomban Egerbe. Ha Eger elesik, nyitva az út a Felvidékre, nincs többé Magyarország!

Bornemissza nyomban útnak indult embereivel.
Csak felesége, kislánya meg az asszonycselédek
maradtak otthon.

A csöndes soproni kert köfalánál gyanús idegen leselkedik: Jumurdzsák bég, Bornemissza régi ellensége.

Magyar nemesnek öltözve lopakodik be a soproni házba, hogy bármi áron visszaszerezze drága talizmánját, amelyet Bornemissza párviadalban elvett tőle.

„Ha nem kaptam meg drága talizmánom
aranyért vagy vérért, majd megkapom a kö-
lyökért!” — sziszegi a félszemű ördög.

Éva, Bornemissza felesége és Miklós diák, a kis János nevelője hiába járták be egész Sopront, hogy az eltűnt fiúcska nyomára akadjanak. Elhatározták, hogy megviszik a rettenetes hírt Bornemisszának Egerbe.

Könny, gyász, nyomorúság, halál jelzi az utat,
amerre a kegyetlen török horda Eger felé vo-
nult. Útmenti friss sírhalmok mutatták Éváék-
nak is az utat.

A gyermeke nyomát hajszóló anyja feldúlt
tanyákon, kirabolt falvakon haladt keresztül.
De ment fölperzselt mezőkön, égő erdőkön át,
és nem félemlítette sem a szenvedés, sem a
halál.

Közben Dobó István hívására sorba érkezik az egri várba a környező falvak népe: Benedek kovács Felnémétről, Galjas molnár Almagyarból... Csupa elszánt, becsületes férfi.

„Perényi Zsigmond önagysága jobbágyai vagyunk, főkapitány uram. Török kardra hagyott minket az uraság, hát bejöttünk. Inkább harcban vesszünk mind, asszonyostul, minthogy gyáván lemészároltassunk!”

„Hegedűs István hadnagy vagyok! Most érkeztem Kassáról, ezek itt derék talpascám.”

Itt van már Bornemissza Gergely is Egerben!
Gondterhelten hallgatja, amint Varsányi Mik-
lós — Dobó István kémje — visszatérve a török
táborból, beszámol tapasztalatairól.

„Almagyar felől indul a derékhad. Veli bég a hegy derekán áll fel ágyúival. Jumurdzsák a falakra készül. Hatszáz ágyú és százezer ember indul Eger ellen.”

Bezzeg nincs gondjuk a török vezéreknek! „Eger csak rozzant fecskefészek, mit egy levéllel megvehetünk” — így mondta a kövér Ali basa, mikor Eger ellen indult.

Ali basa parancsára megmozdult a hatalmas török tábor, hogy iszonyú erejével lesöpörje a föld színéről a kicsi egri várat védőivel együtt.

Mire a gyerekekéért aggódó Éva és Miklós diák Eger alá érkezett, a törökök már körülzárták a várat.

Évákát ez sem kényszeríthette tervük megváltoztatására. Óvatosan megközelítették a tábort.

Miklós diák gyorsan cselekedett. Egyetlen ugrással földre teperte a közelben álló török örszemet, hogy álruhához jussanak.

Gergelytől hallottam, hogy itt valahol egy földalatti útnak kell lenni — mondja izgatottan Éva. — Azt kell megtalálnunk.”

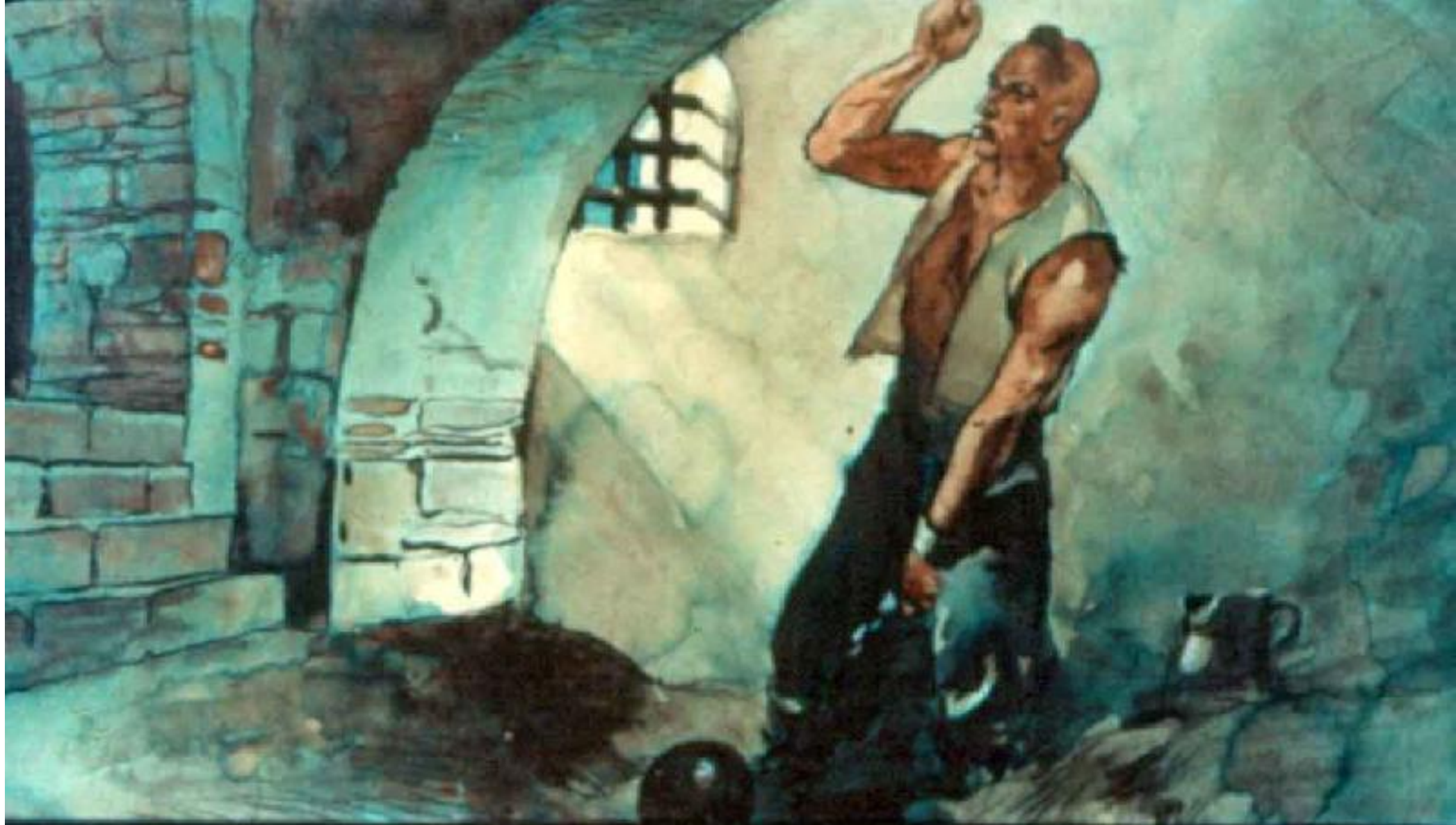
A szerencsétlen anya nem is sejtí, hogy el-
rabolt gyermekét egy közeli sátorban őrizteti
Jumurdzsák. A babonás török azt hiszi, ha
nem kapja vissza talizmánját, a hadi szerencse
is elpártol tőle...

„Uram! A bég üzeni neked — hadarja Jü-murdzsák követe —, hogy sátrában őrzi kisfiad. Bizonyságul küldi ezt a kardot! Ha vissza-adod a talizmánját, visszaadja a gyermeket!”

„Sorsod apád kezében van, kölyök!” — sziszezi Jumurdzsák, aki éjjel óta izgatottan várja vissza emberét.

De Bomemissa válasz helyett börtönbe vetette
Jumurdzsák szolgáját.

Másnap hajnalban megszólalt az első török ágyú. Az ostrom és ezzel 2000 magyar vitéz élethalálharca megkezdődött.

Az ostrom harmadik napján Ali basa levelet küldött Dobó Istvánnak. Dobó, aki mindent megbeszélt tisztjeivel, elhatározza, hogy Ali levelét is megmutatja hű embereinek.

„Azért hívtalak egybe benneteket — mondja Dobó —, hogy magatok lássátok, mint fenyegetőzik a török. Íme, ezt a levelet küldte...”

A Körös, Maros, Tisza
vidéke mienk. Nincs erő
mely ellenünk megállhat-
na. Ezért nekünk ellensze-
gülni ti se merjetek. Ha
ellenálltok, mind maga-
tokat, mind gyermekeite-
ket s minden jószágoto-
kat elpusztítjuk.

„Véreim — kiáltja Dobó István —, kemény esküvéssel esküszünk, hogy aki a vár megadásáról kérdez, beszél, halálfia legyen!”

„Halálfia legyen!” — dübörög keményen a halálra szánt egri hősök szent fogadalma...

Válaszul Ali basa fenyegetőzésére Dobó kopersót tüzetett a vár fokára, jeléül annak, hogy török kézre jutni élve sosem fognak.

A török vezérek irtózatos erejű támadással feleltek Dobó „kihívására”. Hatszáz ágyú ontotta a tüzet a falakra nap nap után.

De a maroknyi védősereg nem ijedt meg a rázúduló veszedelemtől. Tüzzre tüzzel felelt. Dobó maga is ott állt a bástyán, s minden lövése talált.

A török nem adta fel a reményt, hogy megadásra bírhatja az egrieket. „Vitéz magyarok! Nincs aki segíthetne nektek. 200 aranyat és szabad elvonulást kap, aki kaput nyit nekünk!” — hangzik Veli bég aljas csábítása.

Ám Hegedűs István, a kassaiak gyáva hadnagya árulásra készül. Titokban rábeszéli embereit, hogy adják át a várat a töröknek.

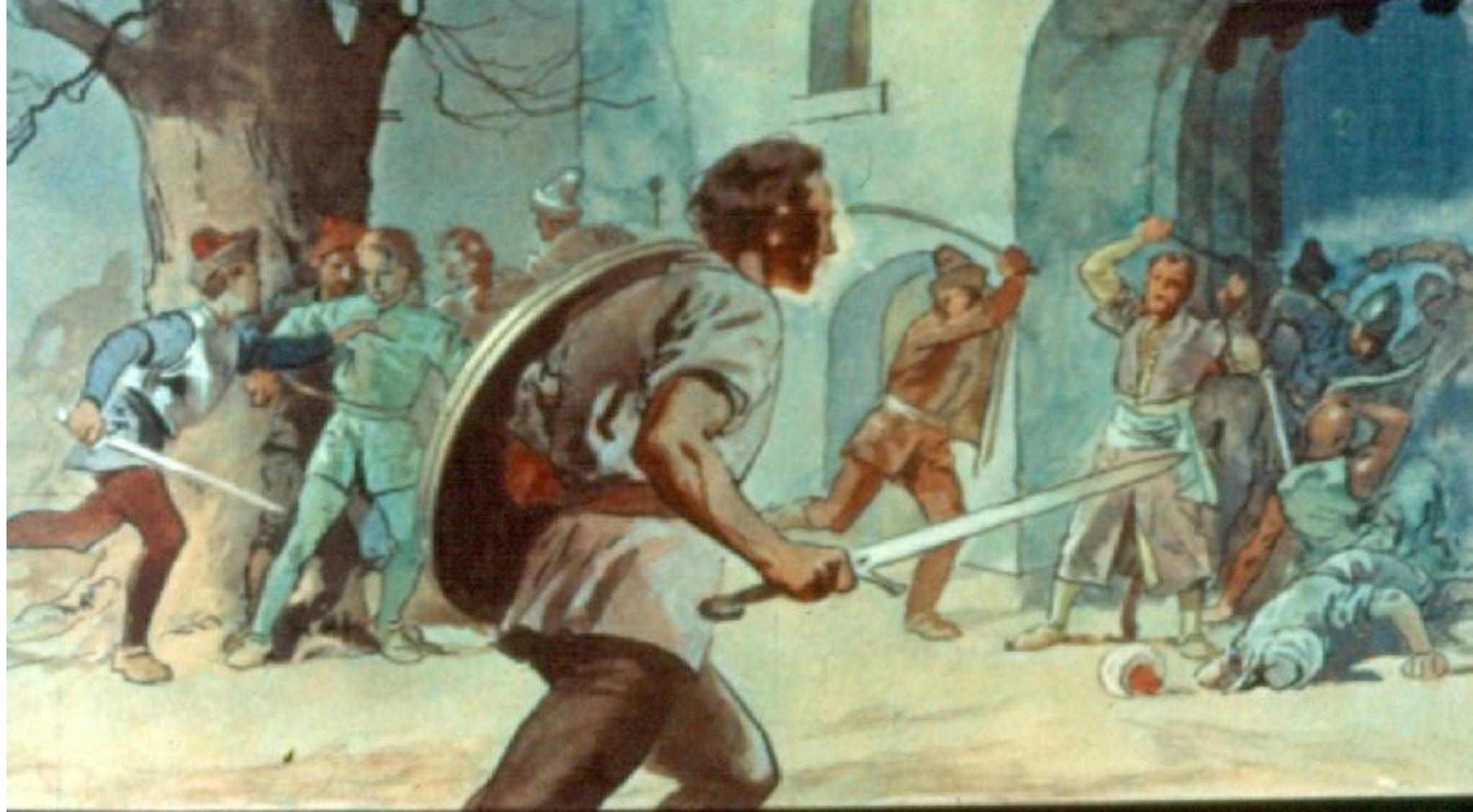

Két nap múlva Veli bég dicsekedve jelenti a basáknak, hogy megegyezett Hegedüssel.

Aznap éjfél tájban Benedek kovács izgatottan jelenti Dobónak, hogy Hegedűs hadnagy őt ok nélkül leváltotta az őrségről az alsó kapunál, s a kassaiak most mind ott gyülekeznek.

„Vesszen a török! Fogjátok el az árulókat!”
Dobó és Bornemissza emberei visszaverték az
alsó kapun bezúduló támadókat...

„Bebizonyosodott, míg mi vérünket ontjuk a házárért, addig ti el akartátok adni a várat. Pénzért árultátok szabadságunkat, életünket. Erre még Istennél sincs kegyelem. Ítéletünk: halál!”

Éva és Miklós végre megtalálták a várba vezető titkos alagút bejáratát...

Alig tűntek el Évák az alagútban, egy török,
aki megleste őket, máris jelenti a történeteket
Veli bégnek.

„Mégis bejutunk Egerbe! Utánam!” Veli bég
egy csapat katonával leszállt az alagútba...

**Mikor Veli bég Miklós törött kardját megtalálja,
még gyorsabb előnyomulásra biztatja embe-
reit: „El kell fognunk, aki előttünk jár!”**

Már csak néhány méter választja el a menekülőket a várpincétől, mikor felhangzik mögöttük az üldözők lármája. Miklós gyorsan egy oldalfolyósóba rejti az ájult Évát.

A diák igazi hős volt. Mikor felismerte, hogy nyomukban a török is behatolna a várba, fáklyáját bedugta a pincetorokban álló löporos kádba. Életét áldozta, hogy megmentse a várat.

Az irtózatos robbanás valósággal elsöpörte az ellenséget. Egyetlen élő maradt az alagútban: Éva, aki a robbanás pillanatában ájultan feküdt: ennek köszönhette, hogy megmenekült.

A török vezérek felbőszülve Veli bég csúfos halálán elhatározták: döntő támadást intéznek a vár ellen. Jumurdzsák is végső leszámolásra készül.

A riadó hívó szavára, aki épkeztláb ember van a várban, mind a bástyákra rohan.

Ezernél alig több magyar hős vívta e napon
élethalálharcát a rettentő túlerővel szemben.

Tarján Kristóf, a hőséges apród ott esett el
Dobó István mellett.

Dobó és Mécsey egymást támogatva aprítják a törököt.

A löporfüst valósággal elhomályosítja a napot.

A hős egri nők is kivették részüket a véres küzbelemből. Szurok, forró víz és tiz kemény köröm az egri nők fegyvere.

Évát a vad csatazaj térítette magához ájultságából. Kitámolygott a pincéből a várudvarra. Mikor a várfalon meglátta élethalálharcát vívó férjét és apját...

...felkapott egy gazdátlan sisakot, kardot
szerzett s rohant a harcolók közé.

Jumurdzsák e szörnyű kavargásban is csak Bornemisszát keresi, s hogy megpillantja, vad kiáltással rohan felé.

Ismét szemben áll hát a két régi ellenfél.
Mindketten érzik, egyikük számára halálos
végű lesz ez a találkozás.

Bornemissza emberfölötti erővel szorítja az ir-
tózatosan védekező Jumurdzsákat, hogy le-
vesse a bástyáról.

Gergely legyőzte régi ellenségét, de ha Éva kardja nem elég gyors, most maga is holtan fekszik a bástyafalon.

A török vezérek már korbáccsal, karddal kergetik embereiket a falakra, de azok jobban félnek a nyakukba zúduló forró víztől, égő szuroktól, mint vezéreik korbácsütésétől.

Napkeltétől napnyugtáig tartott az öldöklő roham, s mire a nap leszállt a hegyek mögött, verve volt a büszke török sereg.

A török vezérek egymást okolják a szégyenletes vereségért s csaknem hajba kapnak a nagy bűnbak-keresésben.

S míg a török vezérek csaknem öltre mennek,
az élelmes Jancsi gyerek ügyesen kereket old.
Már ő is tudja, hogy a magyarok győztek.

A győztes várbeliek öröme határtalan. Dobó a világraszóló diadal után Bornemisszának adja át a kapitányi tiszteket. Gergelyék boldogságához már csak a kisiuk hiányzik.

„Főkapitány uram - robban be örömtől fényes
arcçal Benedek kovács -, mind eltakarodott
a török a vár alól..”

„...csak ez az egy szál vitéz maradt itt a boldogság hírhozójaként!” - fejezi be szavait a derék kovácsmester.

Nézzétek, milyen gyönyörű a mi hazánk, ha
nincsen ellenség a tájon - mondja Dobó István
és elégedetten hordja körül tekintetét a meg-
békélt vidéken.

Mindez 400 évvel ezelőtt 1552-ben történt. A forró hazaszeretet sokszorozta meg úgy az egri hősök erejét, hogy kétezer lebírt százezer támadót.

Hősök példája, fényes emléke,
ragyogj örökké!

VÉGE

Kocka szám: 45

Gyártási szám: MS 3344

Ár: 18'—